

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

תוכן עניינים

- א. ח' מיני טרפות נאמרו לו למשה בסניי נקובה ופסוקה נטולה וחסורה קרועה ודרוסה נפולה ושבורה.....2.....
- ב. ניקבה הקיבה ניקבו הדקים טרפה ... אף ניקבה המרה .....3.....
- ג. הלכה כדברי האומר כזית.....4.....
- ד. מרה שניקבה וכבד סותמתה כשרה.....5.....
- ה. ניקב הקורקבן וכיס שלו קיים ... ניקב הכיס וקורקבן קיים ... ניקב זה בלא זה כשר5
- ו. שני עורות יש לו לוושט היצון אדום ופנימי לבן ניקב זה בלא זה כשר ... דאי חליף טרפה ניקבו שניהם זה שלא כנגד זה ... וושט דאכלה ביה ופעיא ביה רווח גמדיא ליה ופשטה ליה זמנין דמיהנדזין בהדי הדדי ... קרום שעלה מחמת מכה בוושט אינו קרום.....6.....
- ז. וושט אין לו בדיקה מבחוץ אלא בפנים למאי נפקא מינה לספק דרוסה.....10.....
- ח. ישב לו קוץ בוושט אין חוששין שמא הבריא.....10.....
- ט. אין חוששין לספק דרוסה.....11.....
- י. נמצאת אתמר אבל ישב חיישינן.....12.....
- יא. תורבץ הושט ... במשהו.....14.....
- יב. כל שחותכו ועומד במקומו זה תורבץ הושט אלא איזהו וושט עצמו כל שחותכו וכויץ.....14.....

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748
להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה
<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

דף מג.

א. ח' מיני טרפות נאמרו לו למשה בסיני נקובה ופסוקה נטולה וחסורה קרועה ודרוסה נפולה ושבורה

כבר התבאר לעיל דף מב. שמהנאמר¹ (שמות כב פסוק ל) וּבָשָׂר פֶּשְׂדָה
טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ לְמַדְנֵנוּ מִכֹּאֵן אֶזְהָרָה לְטְרֵיפָה², וסתם היה כשטרפת היא
דורסת ברגליה את הבהמה בענין שאינה יכולה לחיות ואינה ראויה אלא
לכלב³, וכיון שאינה יכולה לחיות אם קדם ושחטה אסורה. ובאה לנו קבלה

¹ לשון הלבוש יו"ד כמ

² והנה הר"מ ז"ל בפ"י מהלכות שחיטה ה"ט מנה ע' טריפות ושם לא מנה הששה נבילות כ"א בפ"ג מהל' אלו
ואלו הן ניטל הירך וחלל שלה ניכר עשאה גיסטרא נשברה מפרקת ורוב בשר (עם פסיקת החוט) קרעה מגבה
פסוקת הגרגרת וניקב הוושט במקום הראוי לשחיטה. וראוי שתדע שד' הראשונות מאלו הששה הן מטמאין
מחיים וב' האחרונות הוה נבילה שהיו לוקין משום אוכל נבילה לא דמטמאה מחיים כמ"ש בפ"ב מהל' שאר
אבות הטומאות. ולפ"ז לדינא ניקב הוושט במקום הראוי לשחיטה הוה נבילה וטריפה לחוש גם לדעת התוס'
חולין ל"ב א' ד"ה ורמינהו ואף דלשיטת הרמב"ם כתב התב"ש במקום שחיטה הוה רק נבילה מ"מ יש לחוש
להחמיר ג"כ כדעת התוספות וניטל הירך הוה ג"כ טריפה ונבילה ונשברה מפרקת ג"כ מטעם החוט ועשאה
גיסטרא למטה מפרשות הוה רק נבילה ומיהו במגבה יש לעיין דא"כ אמאי לא פריך מיניה בחולין ל"ב ולחשוב
הא יע"ש. ואם נפסק הקנה שלא במקום שחיטה ספיקא הוה אי חשיב נבילה או טריפה.

והנ"מ בין טריפה לנבילה הוה בששה גוונא. א' לענין אותו ואת בנו. הב' למודר הנאה. הג' לענין חשוד. הד'
לענין מפרנס לבן נח דאי טריפה כיון דמיהרה השחיטה לישראל מידי נבילה ה"ה דמהני לענין אמ"ה לבן נח
ע' בסו' כ"ז מ"ש שם ומשא"כ אי הוה נבילה ומיהו בהגך דמטמאין מחיים אם חתך בעודה מפרנסת שרי לבן
נח כיון דמחיים הם החובים מתים שהרי מטמאין ופירכוסין לא הוה אלא כונב הלטאה שאין בו חיות. הה'
לענין ביצת טריפה שאף שילדה מיד שנטרפה דלא נגמרה באיסור אפ"ה לא חילקו חז"ל כיון דשם ביצת
טריפה יש בו דררא דאורייתא משא"כ ספק ביצת נבילה. ומיהו ספק ביצת ניקב הוושט וודאי דראוי להחמיר
א' דאיכא ביה דררא דאורייתא דראוי לגמרה באיסור כיון דלאו מתים הן דאין מטמאין ועוד דשם טריפה
נמי עליה וכדכתיבנא. הו' הוא לענין איסורין מבטלין זא"ז. פמ"ג בפתחתה להל' טריפות

³ ועל כרחק לא איירי כשנטרפה ומתה, דא"כ הוה ליה נבלה דמה לי נבלה שהומת על ידי אחרים או שמתה
מעצמה, אלא מיירי שנטרפה ועדיין לא מתה, ואי אפשר לומר דכשנטרפה בעלמא שהוכתה מכה בעלמא
תהיה אסורה דהא כתיב [שם] לכלב תשליכון אותו, ואם לא הוכתה אלא מעט למה נשליך אותה לכלבים הא
יכולה להתרפאות וראויה לכל דבר, אלא מיירי בענין שאינה יכולה לחיות ואינה ראויה אלא לכלב, ובא
להשמיענו דכיון שנטרפה בענין שאינה יכולה לחיות אם קדם ושחטה אסורה,

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

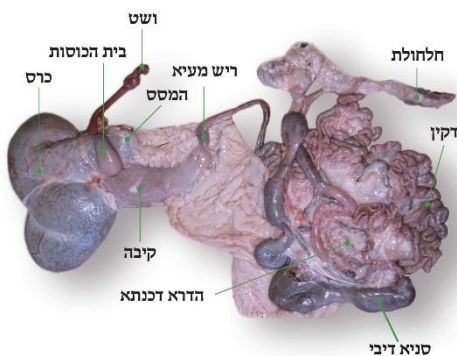
הלכות הדף היומי

מסכת חולין

הלכה למשה מסיני שבע מיני חלאים הן שבהן היא נטרפת, והשמיני הוא שכתוב כאן בפירוש בתורה שנטרפה בו⁴, והיא הדרוסה⁵

ואלו השמונה חלאים⁶ הם כללים ובהן נכללו שבעים מיני טרפות⁷. דרוסה, נקובה, חסרה, נטולה, קרועה, נפולה, פסוקה, שבורה. וסימן ד"ן חנ"ק נפ"ש⁸.

ב. ניקבה הקיבה ניקבו הדקים טרפה ... אף ניקבה המרה

כבר התבאר לעיל דף מב. לבהמה ארבע קיבות "כרס" המקבלת את המזון מהוושט, "בית הכוסות" שיש בדפנותיו גומות גדולות כעין כוסות ומשם מעלה הבהמה גרה כלומר את האוכל לפיה ולועסת שוב עד שדק ויורד שוב לכרס ומשם ל"המסס" שמפריש הנוזלים מהאוכל, ומשם ל"קיבה" ומהקיבה ל"דקין" – מעיים.

⁴ וכי הרמב"ם אין לך בהדיא אלא דרוסה לכך החמירו בה וכל ספק שיסתפק בדרוסה אסור. ושאר מיני טריפות יש בהן ספיקן מותרין ותמה ב"י שלא מצא שום ספק טריפה שיהיה מותר ועיין ט"ז שכתב ונ"ל דאספק ספקא קאי דבשאר טריפות יש היתר בס"ס ואילו בדרוסה מצינו איסור אפילו בס"ס ואף על גב דאנו מקילים גם בדרוסה בס"ס כמבואר סימן נ"ז סעיף י"ג היינו כשיש ספק אם היה שם הדורס או לא אבל אם היה שם בודאי לא מהני שאר ספיקות ואני תמה דלפ"ז לא מקשה מידי גמרא דחולין דף מ"ג ע"ב ולעולא מ"ש ספק דרוסה ודו"ק וע"ש בתוס' וברא"ש. ועיין בפר"ח ובט"ז ועיין בב"ח שהקשה ג"כ בזה (מהרמ"ט)

⁵ שאין לשון טריפה הנאמר בתורה אלא שטרפה אותה חית היער כגון ארי ונמר וכיוצא בהן, וכן עוף שטרף אותו עוף הדורס, דהכי קים לן שהוא לשון טריפה והוא שקראוה דרוסה חז"ל.

⁶ כפי המסורת לא דיבר הכתוב רק בהוה ודבר המצוי, אבל נלמד הימנו כל חולי ומכאוב הגורמים חולשא ומיתה לבעלי חי כמו דרוסה, טרפה. וקבלו שהם שבעים טרפות.

⁷ שו"ע ונו"כ יו"ד כט

⁸ באמת הם יותר משמונה, וראוי להיות תשעה, וסימנם דן חנק לנפש, והיא לקתה בכוליא דטריפה כמבואר לקמן סימן מ"ד (סעיף ב'). והש"ע לישנא דגמרא (מ"ג ע"א) נקט, ועיין פלתי (ס"ק א') מה שכתבתי בזה כרתי שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

קיבה שניקבה, טרפה, אולם יש אופנים כשכשרה אם החלב סותם אותה כמו שיבואר להלן דף מט..

ניקבו הדקין⁹ המעיים, אפילו נקב שנראה בו שנבראת בן משעת יצירתה טריפה. אפילו ליחה שבהן סותמתו אינו סתימה, ואפילו היא דבוקה בהן הרבה עד שאין יכולין להוציאה אלא ע"י הדחק אינו סתימה.

פעולת המרה¹⁰ לשאוב הזוהמא מדם הכבד כדי שישאר דם הכבד נקי, ולשלוח טיפת מרה להבני מעיים לעכל המאכל ע"י זריד היוצא מהכבד להבנ"מ, ובעופות דבוקים הבנ"מ להכבד במקום המרה.

ויש להכבד עוד שני משמשים הטחול שואב השומן מהדם, והכליות שואבים המים מהדם, ובשני משמשין אלו מותר אם ניטלו או חסרו, אבל במרה יש פלוגתא, אבל אם נקבה הוא טריפה¹¹ משום דיוצא המרירות להגוף והוא דבר מסוכן כידוע.

ואם ניקב במקום שיכולין לתלות שנעשה זאת ע"י אדם מותר. ונראה דגם אם אינו מוצא מרירות סמוך לו אמרינן דעדיין לא יצא מרירות ממנו.

ואם ניקבה כנגד הכבד במקום דיבוקה והכבד סותמתה כשרה.

ג. הלכה כדברי האומר כזית

⁹ שו"ע ונו"כ מו א

¹⁰ יד יהודה הקצ' מב א

¹¹ שו"ע ונו"כ מב א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

עוד התבאר שם שהכבד הוא¹² אחד מראשי האברים אשר אי אפשר לבעל חי להיות חי בלעדו, כי ממנו נמי יוצאין ורידין לכל הגוף אשר מוליכין שם הדם הזן את הגוף, כמ"ש הרמב"ם בפ"י המשנה דבמקום שהיא חיה הוא במקום העורק הגדול הצומח ממנו שממנו יוצא ורידין לכל הגוף.

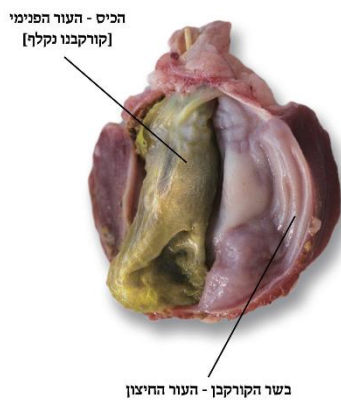

ובשר הכבד לבד שנימל, הגם שנשארו כל הסמפונות והורידין אשר נכנס בהם הדם טרפה, זולת אם נשתייר נשתייר כזית במקום מרה וכזית במקום חיותו שהוא תלוי בו.

ד. מרה שניקבה וכבד סותמתה כשרה

עוד התבאר שם שאם ניקבה המרה כנגד הכבד במקום דיבוקה והכבד סותמתה כשרה.

ה. ניקב הקורקבן וניס שלו קיים ... ניקב הכיס וקורקבן קיים ... ניקב זה בלא זה כשר

הקורקבן¹³ יש לו שני עורות, הכיס בפנים הוא עור א' שקולפין אותו מן

¹² שו"ע ונו"כ מא א

¹³ שו"ע ונו"כ מט א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

הקרבן ונשלך¹⁴, ואחד הוא עם כל עובי הבשר¹⁵ כולו עור שני¹⁶, אם ניקב זה בלא זה כשר שחבירו מגין עליו.

נקבו שניהם טריפה, אם נקבו זה כנגד זה שאין כאן סתימה, אבל ניקבה זה שלא כנגד זה כשר שכל אחד נסתם מתבירו¹⁷.

ו. שני עורות יש לו לזושת חיצון אדום ופנימי לבן ניקב זה בלא זה כשר ... דאי חליף טרפה ניקבו שניהם זה שלא כנגד זה ... זושת דאכלה ביה ופעיא ביה רווח גמדה ליה ופשטה ליה זמנין דמיהנדיזין בהדי הדדי ... קרום שעלה מחמת מכה בזושת אינו קרום

שני עורות יש לו¹⁸ לזושת זה על גב זה ניקב זה בלא זה כשר, ניקבו שניהם אפילו זה שלא כנגד זה טריפה, שכיון שאוכלת בו וצועקת בו נמשכות

¹⁴ כרתי א, ועיין גליון מהרש"א וז"ל ואם ניקבו שניהם אך הקרום שמסירין הנשים בהסירן המנופת נשאר שלם, מטריף בתשובת שתי הלחם [סימן למ] עלה מ"ח ד"א ע"א. וצ"ע

¹⁵ היינו כל בשר הקורקבן הבשר האדום עם הלבן שבפנים עור אחד, דע דבאוזא אין יש קליפה פנימית בפני עצמו אלא גוררין ומקלפין בסכין ולאחר שגוררין נשאר עור לבן וחלק וקשה קצת ואחר כך בשר אדום ובתרנגולת יש כמין כים בפנים קצת ירוק ואח"כ עור לבן עיין בעל הלכות גדולות קכ"ז עמוד ד' ב' עורות בקורקבן הפנימי לבן והחיצון אדום ולשון הר"מ פרק ו' מהלכות שחיטה הלכה י"ח ב' עורות לקורקבן חיצון אדום ופנימי לבן. משב"ז א, ובאמת אינו לבן ממש כי בפנים מחמת המאכל המעופש שבתוכו משתנה למראה גרין או נעל, ולצד הקורקבן ניכר שהוא לבן, והטו"מ לא הזכירו משום דאין נ"מ אם נהפך מראיהן אם לא נראה בהבשר עצמו שום רקבון. יד יהודה א

¹⁶ ט"ז שם א

¹⁷ ואינו דומה לזושת להלן שטריפה גם שזה שלא כנגד זה משום דאכלה ביה ופעיא ביה מתרחב ומתכווץ הוא ויכול להיות שיהיהו מכוונים שני הנקבים זה מול זה אבל קורקבן דמינה נייה כדקאי קאי ולפ"ז ה"ה בית הכוסות שניקבו שני עורות זה שלא כנגד זה כשר. ש"ך שם א, ולכאורה יש לחלק שבבית הכוסות דאיכא אוכלין ומשקין דדחקי, יצאו תוך נקב הפנימי וילכו בין הדבקים עד לחיצון, ודווקא בקורקבן שהוא המעכל מיד כל המאכל ומיד נתמעט ונעשה זבל וליכא דוחק כל כך, לא היישנין בזה שלא כנגד זה, מדכתבו כל הפוסקים ולא חילקו ביניהם, אלמא דסבירא להו דכי הדדי נינהו וכשר. תבו"ש שם א. ומיהו צריך שלא יהיו הנקבים סמוכים כל כך שלא יהא מפולש. שפ"ד א

¹⁸ שו"ע ונו"כ לג ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

העורות אילך ואילך, ומזדמנים לפעמים שהנקבים עומדים מכוונים זה כנגד זה¹⁹ והוי כניקבו זה כנגד זה וטריפה,

והני מילי דוקא כשהנקבים מרוח אחת שאז אפשר דמתרמי אהרדי, אבל כשהן משתי רוחות אי אפשר בשום פנים דמתרמי אהרדי וכשרה²⁰. אבל ברוח אחד²¹ ודאי לא פלוג רבנן בין קרובים לרחוקים משום דלא הוי מלתא דפסיקא²².

אולם כשניקב הפנימי מחמת קוץ וכדומה²³ ובהיצון אין אנו רואין שניקב, חיישינן שמא גם החיצון ניקב ואין לו בדיקה מבחוץ, שכיון שהוא ארום אין נקב כל שהוא ניכר בו וטריפה מספק כמו שיתבאר בסמוך. אבל ניקב מחמת חולי מותר אם אין רואין בהיצון²⁴.

¹⁹ ולכן ל"ד לקורקבן הנ"ל דניקב זה שלא כנגד זה כשר דהקורקבן מינח נייה וכדקאי קאי אבל וושט כיון דאוכלין ומשקיין תדיר שם וגם היא מנשמת פעמים שהנקבים מתכוונים זה כנגד זה והוי כניקב ממש. ש"ך ו' וכמ"ש הב"י בשם הריטב"א וכמו שסיים המחבר

²¹ לכאורה נראה דאם ניקב עור אחד בתורבין והשני בוושט, זה שלא כנגד זה, כשר. דכיון דבגמרא (מ"ג ע"ב) חילקו סימנים בין תורבין לוושט, אין סברא דלתערבו בהרדי, ויבא עור הוושט למקום התורבין או איפכא. מיהו אין להקל, דנהי דכי נייה הוושט עומד כל אחד בפני עצמו, מכל מקום כי פעייה ביה גמדה ופשטה ליה, אפשר דמכל מקום מתרמו אהרדי. תבו"ש ש"ס ו'

²² דלא כב"ה שכתב "וז"ל ולפ"ז ודאי כ"ש כשניקב אחד למעלה ואחד למטה אפילו ברוח אחד דכשרה ואין להקל בכך משום דהשוו חכמים מדותיהן ע"כ, ואין דבריו נראין דמשמע ודאי דדוקא בב' רוחות הוא דשרינן משום שאין כאן שום מציאות דלתרמי אהרדי אבל ברוח אחד ודאי לא פלוג רבנן בין קרובים לרחוקים משום דלא הוי מלתא דפסיקא וכן נראה דעת רש"ל באלו טריפות סי' ג' וכן עיקר מדינא, פר"ח.

²³ וזה הוא דוקא בנקב שיש לחוש שניקב ע"י קוץ הוא דחיישינן שמא גם החיצון ניקב דהוי מידי דשכיח דמנקב לחוץ ואין לושט בדיקה מבחוץ וטריפה אבל בנקב הניכר שבא ע"י חולי ובהיצון אין ניכר שום חולי כשירה דאמרינן במה ששלטה המכה שלטה ובמאי דלא שלטה לא שלטה ואף דשלטה הלקותא גם בהיצון במקצתו ואפילו ברובא ומיעוט מעורר החיצון נשאר דלא שלטה הלקותא ג"כ אין איסור מהאי טעמא דאמרינן היכא דשלטה שלטה והיכא דלא שלטה לא שלטה וכמ"ש התוס' והרא"ש וכן כתב נמי הרב רמ"א בהגהותיו לש"ע.

²⁴ וכל זה לא מיירי אלא בניכר שנקב בא ע"י חולי אבל אם יש לחוש שניקב ע"י קוץ אפילו לא ניקב רק הפנימי טריפה דחיישינן שמא ניקב גם החיצון וושט אין לו בדיקה מבחוץ עכ"ל, אבל תמה אני על המחבר שבא לפרש ואינו אלא סותם. חנורת שמואל שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

אבל כשניקב החיצון ויודעים מקום נקיבתו²⁵ בודקין הפנימי לראות אם ניקב כנגדו, ואם אין בו נקב כשר. וי"א²⁶ שאין סומכים על בדיקה בזמן הזה כלל.

ואם נקבו ונתרפא ועלה בו קרום ונסתם אינה סתימה וטריפה, דקרום שעלה מחמת מכה במקום שנקב פוסל בו אינו מתקיים²⁷ ויחזור וינקב.

עורות אלו²⁸ של הושט דרכן להיות החיצון אדום והפנימי לבן, ואם נתחלפו שהחיצון לבן

²⁵ ואע"ג שאין אנו בקיאים בבדיקת הושט כמש"כ המחבר סי' ה' ל' דדוקא כשניקב ע"י מחט או קוץ במקום שאינו ידוע הוא דא"א בקיאים בבדיקה אף מבפנים מפני שהעין משוטט בכל ובנקב משחו עובר ההרגש ואינו מרגיש בו כיון שהוא אדום ואינו ניכר אלא בדקדוק גדול ובהכי מיירי בס"ס כ"ג ובסוף סי' ה' וכן בס"י ל"ד ס"ט אבל אם תחב קוץ או מחט בושט מבחוץ במקום ידוע מהני בדיקת הושט מצד פנים הרי הוא יכול לכוין עליו אם ישנו דלא גרע מבית הכוסות שניקב מצד פנים במחט כשרה כדלקמן סי' מ"ח. ש"ך ז' הגורת שמואל שם ועיין תבו"ש ז' שהקשה קשה, מי עדיף נקב זה מנקב שבגרגרת, שכתב רמ"א ז"ל שם (סי' ל"ד) דאם נמצא נקב בגרגרת ואין ידוע שנעשה מחמת חולי, היישינן לקוץ והיישינן לוושט, ואין לו בדיקה. וכיון דמחוקינן ריעותא מקנה לוושט, למה לא נהויק מוושט גופו שנמצא נקוב החיצון ואין ידוע מחמת חולי, דלמא קודם לזה או אחר זה פגע במקום אחר בוושט ונקבו והש"ך נשמר מקושיא זו, וכתב וזה לשונו, אבל אם תחב קוץ או מחט בוושט מבחוץ במקום ידוע, מהני בדיקת הושט כו'. כוונתו דבפנינו נתחב המחט בפעם אחת אל הושט, וראינו שלא פגע בשום מקום כי אם בזה בעור החיצון, בהא מהני שפיר אם מסופק שמא עבר גם הפנימי שיהפכו ויבדקנו. תבו"ש ז'

²⁶ בכרתי ח כתב ועיין פלתי (ס"ק ה') דבררתי דליתא דגם בזה לא בקיאי, רק בניקב חיצון תלינן בקוץ אולי תחבו בפנים. ובה מתורין (קושיית הש"ך ס"ק כ"א) הא בלאו הכי ניהוש שמא נתרפא. ובתבו"ש ז' אחר שנשא ונתן בדברי האחרונים כתב שהיישי' שמא נתרפא וכתב ולכן מהוורתא, דרמ"א לא איירי כאן כי אם מעיקר הדין על פי הגמרא ופוסקים הקדמונים דהוו בקיאי בבדיקה, ואפילו הכי אינו כשר כי אם בניקב החיצון לבד, דאז בדקו הושט מבפנים כולו, כמו בדין ממסמס קועיה דמא (לקמן סעיף ח'). אבל מבפנים על ידי קוץ פסק רמ"א כרש"י (כ"ח ע"ב ד"ה אין לו, ומ"ג ע"ב ד"ה מאי שנא) דסבירא ליה דאפילו לדינא דגמרא אין לו בדיקה מבחוץ, ולא איירי כאן רמ"א ז"ל במה שנהגו בדורות האחרונים, שלא לסמוך בשום דבר שצריך בדיקה, וסמך לו אמה שכתב זה כמה פעמים. וכ"כ בשו"ע הרב כאן.

²⁷ ואפילו עלתה בו סתימה עבה אינה מתקיימת, רש"י. וזהו בכל נקובים דמדינא דגמרא אסור, לא מועיל קרום מחמת מכה (פר"ח ס"ק ו'), אפילו קרום עב. כרתי שם ה' שו"ע ונו"כ שם ה'

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

והפנימי אדום או שניהם לבנים²⁹ או שנים אדומים³⁰, או שניטל אחד העורות³¹, טריפה שאין זה בא אלא מחמת מכה וחולי ועתידיים הם לינקב.

ואינו דומה לניקב נקב כל שהוא שהאחד מגין על חברו, דשאני הכא שהאחד כולו נלקח וכיון שכולו לקוי אין כח בחבירו להגין עליו³².

ודוקא כולו אבל במקצת לית לן בה, מיהו ברובו הו"ל ככולו כמו בכל התורה³³.

והעידו האחרונים שנהגו להקל בקצת אדמימות³⁴ בפנים³⁵. ודווקא בדליכא שינוי בעור החיצון, אבל בדאיכא משהו לובן בעור החיצון טריפה³⁶.

²⁹ ובהני אווזות המלעיטים מצוי בהן ששניהם לבנים בתכלית הליבון פשיטא דיש להתיר ולסמוך עליו דבזה יש לתלות טפי שמחמת רוב השמנונית נהפכו לליבון ולא מחמת חולי הלכותא דהלעטה נהפכו, ועיין בשו"ת פנים מאירות שהתיר ג"כ בזה וכמו שאכתוב בקונטרס אחרון. הגורת שמואל ט

³⁰ רש"ל בפ"א ש"ס נ' כתב שהרשב"א מתיר באם נתחלק אחד מהם לחוד אלא שהתוס' מסתפקים בזה וראוי לחוש לדבריהם ע"כ אין להטריף אלא בשניהם אדומים דמ"מ האחד הוא נלקח אבל שניהם לבנים מה ליקוי יש כאן ופסול המראות לא תמצא אלא בריאה ומנין לנו להוסיף בטריפות, וכך כתב הא"ז שכן משמע בתוס' ר"י שירליי"ן שפי' לפני ר"י עכ"ל. ונראה בהפסד מרובה ולצורך אורחים או לכבוד שבת יש לסמוך עליו ובלאו הכי אין לנו אלא פסק המחבר. הגורת שמואל שם ט

³¹ מיהו דוקא בושט כן הוא. אבל בכל שאר דברים שיש להם שני עורות ואינו נטרף אלא בנקיבת שניהם, אף אם ניטל עור אחד כולו או נתקלקל כשר, דאין לך בטרפות אלא מה שאמרו חז"ל. יד יהודה שם ט

³² ואין להקשות למה אמרינן כאן דאין האחד מגין על השני מאי שנא מריאה בסימן ל"ו דאמרינן אפילו נגלד הקרום העליון כולו כשר דאין לדמות בטריפות זו לזו ובכאן בעי חיות טפי וצריך שיהו שני העורות קיימים הא לאו הכי טריפה, פר"ח ע"ש

³³ ב"ח

³⁴ ואפילו אברים הפנימים עצמן הירוקים כגון כל בני מעיים אם נמצא בהם אדמומית בבהמה או בעוף וידוע שלא נפל לאור. שו"ע הרב שם טו

³⁵ הר"ן (ח' ע"ב ד"ה גמרא דאי) כתב בשם רש"י, דאם נתחלק הפנימי באדמימות טריפה, משום דאמרינן סתמא דרוסה היא. וכן כתב הגהות אשר"י (פ"ג סי' ב') ובשם תוספות רבינו יהודה שרלאון שפירש לפני ר"י ז"ל. ומחא טעמא כתב הב"ח (ד"ה ומ"ש ואם שניהם) שהוא הדין האדים הפנימי במקצת יש להטריף, דדרוסה במשהו. והט"ז (ס"ק ח') חולק, וסבירא ליה להקל במקצת אדום, ופירש דברי רש"י בספק דרוסה, עכ"ד. הואיל והעיד המ"ז משם כמה רבנים שנהגו להקל בקצת אדמימות בפנים, הכי נקטינן. ונראה לי, הא דמכשרינן בקצת אודם בפנים בושט, דווקא בדליכא שינוי בעור החיצון, אבל בדאיכא משהו לובן בעור החיצון טריפה, דהרי הרא"ש (פ"ג סי' ב') ס"ל בפשיטות דעכ"פ אודם בפנים או לובן בחוץ לקותא היא, וכן כתבו רבינו ירוחם (נמ"ו ח"ג קי"ח ע"ג) והראב"ן (חולין סי' רכ"ה ד"ה אמר עולא). וגם בעל העיטור (הל' שחיטה ל"ג ע"ג) אף על גב דמכשיר בשניהם לבינים או שניהם אדומים, הא יהיב טעמא משום שאחד מהם לקוי וחבירו מגין עליו. ואם כן כיון דלקותא היא, ואנן קיי"ל דכל לקותא עומד לינקב וכנקוב דמי, והו"ל ניקבו שניהם במשהו, ואפילו זה שלא כנגד זה יש להטריף, כן נ"ל פשוט. תבו"ש שם ט

³⁶ ומיהו בהפסד מרובה אין להחמיר בזה לאחרים דבכהאי גוונא יש לסמוך ארש"ל ומ"ז דלובן אינו ליקוי כלל. שו"ע הרב שם טו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

אם החיצון כולו הפך לבן רק בצד אחד, או הפנימי אדום רק צד אחד ממנו, יש להכשיר³⁷.

ז. וושט אין לו בדיקה מבחוץ אלא בפנים למאי נפקא מינה לספק דרוסה

וכיון שעור החיצון³⁸ אדום אין בדיקה לוושט בחוץ בין לעניין נקב בין לעניין דרוסה, מפני שאין נקב משהו ניכר בדבר אדום. וכבר התבאר שאין³⁹ אנו בקיאים כלל בבדיקת הושט בין בפנים בין בחוץ.

דף מג:

ח. ישב לו קוץ בוושט אין חוששין שמא הבריא

קוץ שנמצא⁴⁰ לארכו או לרחבו⁴¹ של הושט ואינו תחוב בעורו כשרה, אם אין עליו קורט דם מבחוץ⁴², שדרך הבהמות הרועות לאכול קוצים⁴³ ונשתייר כך מונה בוושט שלא הבליעו.

³⁷ שם

³⁸ שו"ע ונו"כ שם ו

³⁹ רמ"א והאחרונים שם

⁴⁰ שו"ע ונו"כ שם ט

⁴¹ ובכ"מ פ"ג מה' שחיטה דין כ"א כתב דדוקא כל שנמצא הקוץ לאורכו והיינו דרך אכילה אבל לרחבו חיישינן, ונ"ל דמיירי בסתם שנמצא ולא ידעינן אי היה תחוב בו או לא דאמרינן מסתמא היה תחוב, וכן משמע מדברי ר' ירוחם נתיב ט"ז אות ה' ד"ג ובאו"ה שם. הגורת שמואל יט

⁴² כתב הפר"ח וז"ל אף על פי שבאמת לא נמצא בטור ובהג"ה מיימו' ובתוספות כן בנמצא, אלא בתחוב והשתא כיון דתחוב ויש קורט דם מבחוץ משמע ודאי שניקב החיצון אבל בנמצא לא שמענו, מ"מ יש נוכחות להטריף אף בנמצא. ומסתברא נמי דאף בנמצא קורט דם בפנים יש לאסור דכי היכי דבקורט דם מבחוץ אמרינן דאתיא ממחט שנמצא בוושט א"כ ה"ה בקורט דם בפנים דאית לן למימר דממחט אתא שנקב וחזר ויצא וכיון דכן יש לו דין ושמ שנמצא קוץ תחוב בו דחיישינן שמא ניקב הושט וה"נ אית לן למיחוש להכי שניקב עד לחוץ וחזר ויצא וכן כתב בספר ט"ז וכן נראה עיקר להחמיר עכ"ל. ונראה לי בהני אווזות שמלעיטים כשנמצא שם קוץ לאורכו או לרחבו ואינו תחוב בו אף דנמצא שם קורט דם בפנים יש להקל ולהכשיר דבזה ודאי יש לתלות מפי שהקורט דם אתי מכה לקות הלעטה ובזה ודאי אף הני תרי אשלי רברבי הט"ז והפר"ח מודים לזה וק"ל. הגורת שמואל כ

⁴³ ש"ך טז

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

ט. אין חוששין לספק דרוסה

כבר התבאר לעיל דף כח: שעוף הבא⁴⁴ לפנינו שנקרע הצואר מבחוץ⁴⁵ וצוארו מלוכלך בדם, אין חוששין לספק דרוסה⁴⁶ לבדוק כל החלל, אבל חוששין לספק נקובה, לבדוק מקום המלוכלך⁴⁷, מבפנים⁴⁸ כנגד מקום המלוכלך.

אך לא תועיל בדיקה מבחוץ⁴⁹ שוושט אין לו בדיקה מבחוץ אצל דרוסה שצריכה בדיקה, מפני שכיון שהוא אדום אין אודם הארס ניכר בו כמו שהתבאר. וכן לדעת אם ניקב אף שהנקב במקום ידוע⁵⁰, אין לוושט בדיקה מבחוץ שמא נכנס טיפת דם בנקב ע"כ אינו ניכר מבחוץ שכולו אדום⁵¹, אלא מבפנים.

⁴⁴ שו"ע ונו"כ לג ח

⁴⁵ משמע דאי לא נקרע הצואר אלא נמצא לכוך דם אחר שחיטה סביב הושט בפנים אין שום חשש בזה וזה אפילו לדידן. ט"ז שם יג ומיהו באוונות שמלעימינן אותם אם ניקב עור הפנימי וקורט דם בחוץ פשיטא דמריפה ואפילו זה שלא כנגד זה יש לחוש. משב"ז שם.

⁴⁶ כיון שאין דורס לפנינו. ט"ז שם יד

⁴⁷ משמע דעת המחבר דאפילו הנקב במקום שאין ידוע יש לו בדיקה מבפנים ול"ד למ"ש בסי' נ"א דמחט שנמצא בחלל הגוף טרפה דחיישי' שמא ניקבו אחד מהאברים שנקובתן במשהו ואין להם בדיקה דהתם לא ידעינן כלל היכן ניקבו ונקב משהו לא מינכר אבל הכא עכ"פ ידעינן שכנגד מקום המלוכלך ניקב ויש לבדוק נגד מקום המלוכלך. ש"ך שם יד

⁴⁸ ש"ך טו

⁴⁹ שו"ע ונו"כ שם ו

⁵⁰ פר"ח שם טו

⁵¹ ט"ז שם יב מרש"י

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

כיצד יעשה, אם עוף הוא קורע קצת בעור תחלה⁵², בודק הקנה מבחוץ ושוחטו, ומוכשר בסימן אחד⁵³, ואח"כ מהפך הושט ובודקו מבפנים⁵⁴. ואם בהמה היא, כיון שצריכים אנו שני סימנים אין לה תקנה.

אולם אנו איננו בקיאים בבדיקת דרוסה ולפיכך בין אם חשש דרוסה כגון שראינו חתול⁵⁵ רודף אחריו ואין אנו יודעים אם דרסה או לאו אף על גב שאינו מלוכלך בדם, או שצוארו מלוכלך בדם אף על פי שלא ראינו חתול רודף אחריו, אין לו תקנה.

וכעת שכיח הדבר הרבה שהעופות נושכין זא"ז, על כן אם מצינו שנקרע הצואר גם נגד הסימנים, אין לחוש לנקיבת הושט, דתמיד תלינן בדבר השכיה, וע"י נשיכת העופות אין לחוש לנקיבת משהו, זולת לקרע גדול, ובזה גם בעוף גם בעור החיצון בקיאין אנו לבדוק⁵⁶.

י. נמצאת אתמר אבל ישב חיישינן

⁵² ט"ז שם יא ובשלחן גבוה ס"ק ט"ז שהקשה ע"ז מדברי הרמ"א לעיל סוף סי' כ"ג דאם תלש הנוצות מן העוף ויצא מהם דם או חתך העור בבהמה ויצא דם יש להטריף דחיישינן לנקובת הוושט וכ' דה"ט לא כתב זאת רק לשיטת המחבר דס"ל דמהני בדיקת הוושט בחתך מקצת העור ויצא דם אבל למעשה אה"ג נקטינן כדעת הרמ"א דלא מהני לקרוע מקצת העור כנ"ל משום דחיישינן לנקובת הוושט עיין שם ונלפענ"ד די"ל דגם לדידן יכולים לעשות תקנה זו לקרוע העור דהא כבר כ' לעיל סי' כ"ג שם (ס"ק צ"ט) דבקורע או חותך עור הצואר ואפי"ו יצא דם אם תפס הקנה לבדו מהני באומר ברי לי שלא נגעתי בסי' עיין שם אך עולה מזה עכ"פ שצריך לומר דמייירי שתפס הקנה לבדו ואומר ברי לי כנ"ל. דרכ"ת שם עב

⁵³ אף על גב דלכתחלה צריך לשחוט ב' סימנים אף בעוף וכדלעיל סי' כ"א הכא כיון שאין לו היתר אלא בסימן אחד כדיעבד דמי כ"כ הפוסקים. ש"ך יא

⁵⁴ שעור הפנימי הוא לבן וזך ונקב וארס ניכרים בו, ואם ימצא בו נקב חיישינן שמא גם החיצון ניקב כדלעיל, וכל שכן אם ימצא בפנים קורט דם שהוא סימן ארס שנדרסה וירד הארס דרך שני העורות וטריפה, לבוש שם, הנה לכאורה נראה מזה דוושט לא בעי בדיקה מבחוץ כלל רק מבפנים ובבדיקה זו די אמנם יעיין בפר"ח ס"ק י"ד ובחידושי הגאון רעק"א ז"ל ובתב"ש ס"ק י"א ובערך השלחן אות ו' ובתורת יקותיאל סק"ג ובערוגות הבושם אות ח' ובשער המים ס"ק י"ד שזה תלוי בפלוגתת הר"ן והרא"ש והרשב"א שלדעת הר"ן והרא"ש אם יש מפת דם דרוסה בחיצון דוושט טריפה משום דסופו לחלחל גם לפנימי ובתב"ש שם כ' דלדינא יש לפסוק להחמיר כהר"ן וכהרא"ש עיין שם מזה בשו"ת מהר"י אוסאד חיו"ד סי' ס"ב ס"ג ס"ד וס"ה ובשו"ת כתב סופר חיו"ד סי' כ"א אות י"ב ג

⁵⁵ לבוש שם ז

⁵⁶ יד יהודה הקצר יד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

קוץ שנמצא⁵⁷ בוושט בפנים תחוב תוך העור, אפילו לא ניקב הפנימי⁵⁸, חיישינן שמא היה ניקב הוושט והבריא⁵⁹ ועלה בו קרום במקום הנקב ואינו נראה, ואפילו על ידי בדיקה אי אפשר לעמוד עליו וטריפה, ואפילו אין שם קורט דם טריפה⁶⁰. ויש מכשירין⁶¹ אם אין קורט דם מבחוץ, דלא חיישינן שמא הבריא,

וכן נהגו להקל⁶² בעירנו באותן אווזות שמלעיטין לעשות מהן שומן, שיש תקנה בעיר לבדוק אחר נקיבת הוושט משום ששכיח יותר מסרכות הריאה, ונהגו להקל בישוב לו קוץ בוושט אם אינו נקוב משני צדדים או שאין קורט דם מבחוץ, ויש לדקדק בזה הרבה כי הוא אסור דאורייתא, ויותר היה טוב שלא לבדוק כלל ולסמוך ארובא שאין נקב בוושט, מלבדוק ולהקל במקום דאיכא ריעותא.

במדינות אלו נוהגין⁶³ שלא להלעיט כלל, אבל מי שהולך למקום שנהג בהלעטה אין לתת עליו חומרי המקום שיצא משם, כיון דהרוב הם כשרות, ושפיר יש לסמוך בדיעבד ארובא

⁵⁷ שו"ע ונו" שם ט

⁵⁸ כתב הסמ"ק סי' ר"א וז"ל פירוש שנתחב קצת בתוך עור דופני הושט אף על פי שהוא שלם מבחוץ עכ"ל, ומשמע מלשונו דאפילו נתחב ולא ניקב עור הפנימי משני צדדין מיקרי תחוב בו וכך כתב הב"ח.

⁵⁹ ואין להקשות למה הוצרך למעם זה דשמא היה ניקב ועלה בו קרום ונתרפא כיון דפסק בסעיף ד' דאין בדיקה לושט מבחוץ א"כ שפיר הומ"ל דחיישינן שמא ניקב אף על גב דלא נתרפא דאין לושט בדיקה מבחוץ, ונראה דמ"מ הוצרך למעם דנתרפא דאל"כ תהני ליה בדיקה כשמפרידין שתי העורות ורואין שגם הפנימי לא ניקב מעבר לעבר דאז פשיטא שהחיצון לא ניקב כלל אבל אי חיישינן שמא נתרפא טריפה וכן משמע מר' ירוחם ע"ש ודו"ק, ש"ך. ואין להקשות א"כ למה נתן לעיל בס"ד מעם דחיישינן שמא ניקב הוושט וושט אין לו בדיקה מבחוץ הלא אפילו אי הוי ליה בדיקה הוי חיישינן שמא ניקב ועלה בו קרום ונתרפא וכמ"ש המחבר כאן, ועוד דכתב לעיל בס"ד אבל כשניקב החיצון בודקין הפנימי ואמאי לא חיישינן שמא ניקב ועלה בו קרום ונתרפא, די"ל דוקא היכא שנתרפא קצת בפנימי אמרינן נמי שנתרפא החיצון כי הכא בסעיף זה אבל בס"ד דניקב הפנימי כולו אמרינן אי איתא דנתרפא החיצון הוי ליה להתרפא גם הפנימי מש"ה צריכא למעמא דאין לו בדיקה מבחוץ, כן תירץ בעל הג"ה בנקודת הכסף ותירוץ נכון הוא ודלא כשאר אחרונים המחברים. הגורת שמואל שם יז

⁶⁰ ואף על גב דבמחט שנמצא בעובי בית הכוסות לא אסרינן עד דאיכא קורט דם, וושט שאני שמתוך שאוכלין ומשקין שוטפים ועוברים שם תדיר חוששין שמא הם העבירו את הדם, אבל בבית הכוסות דאוכלין ומשקין מינח ניחוי שם, אם איתא דמחיים הוה, קורט דם הוה משתכח ביה. לבוש שם

⁶¹ רמ"א שם

⁶² ונראה דלא על הפוסקים אלו לבד סומכין אלא בצירוף הס"ל דיש בדיקה לושט מבחוץ במקום ידוע ועולא דאמר אין חוששין א"צ בדיקה כלל, ואנן דלא קי"ל כעולא צריך בדיקה, אבל בבדיקה מיהו מתכשר. יד יהודה שם יט

⁶³ יד יהודה שם כב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

אם ניקב על ידי קוץ וכדומה במקום ידוע⁶⁴, מועילה בדיקה כנוצר כנגד הקוץ, אך אינה מועילה אם נתחב במקום שאינו ידוע⁶⁵.

יא. תורבץ הושט ... במשהו

כבר התבאר לעיל דף מב. שהושט⁶⁶, ותורבץ הושט שניקבו לחללו⁶⁷ בכל שהוא, אפילו מחיים⁶⁸ מריפה⁶⁹.

יב. כל שחותכו ועומד במקומו זה תורבץ הושט אלא איזהו וושט עצמו כל שחותכו וכוץ

שיעור הושט⁷⁰ צריך שישאר למעלה כדי תפיסת יד, ונקרא תורבץ הושט, והוא בגסה רוחב ד' גודלים ממקום חבורו בלחי. ועוד סימן בין תורבץ לושט, דהתורבץ כשחותכין אותו מתרחב או עומד במקומו, אבל הושט כשחותכין שם מתכווץ⁷¹ וסותם חלל הושט, רק שאין אנו בקיאים בזה⁷².

⁶⁴ ואף על גב דרבינו ירוחם כתב דנמצא קוץ תחוב לא מקרי מקום ידוע דשמא הקוץ נקב למעלה והאוכלין ומשקין הורידוהו למטה ושמא הנקב אינו במקום שהקוץ עומד שם, ומביאו ב"י, ואפשר דהר"ב לא חייש להא וסבירא ליה דזה מקרי מקום ידוע. ש"ך שם כא

⁶⁵ ש"ך שם ז יד

⁶⁶ שו"ע ונו"כ יו"ד לג ג

⁶⁷ בט"ז ג שם כתב מהתוספות והרשב"א והר"ן במתניתין דאלו מריפות שה"ה בכל דבר הפוסל בנקיבה ויש לו חלל לא מפסלי עד שינקב לחלל ואם אין להם חלל צריך נקב מפולש. וצ"ע על הלבוש לא הזכיר ניקב לחללו אלא סתם וכתב נקב כלשהוא

⁶⁸ ועיין לעיל אי הוי נבילה מחיים.

⁶⁹ בשו"ע כתב נבילה ועיין בש"ך ה שהקשה תימה דלא אשכחן בשום מקום דנקיבת תורבץ הושט נבלה אלא בש"ס ופוסקים משמע דמריפה בלחוד הוא דהוי.

⁷⁰ שו"ע ונו"כ כ ב ושמ"ח שם ד

⁷¹ אין הפירוש שחלק אחד מתרחב מחבירו זה למעלה וזה למטה כמו שמבינים מקצת שוחטים שדבר זה הוא בכל מקום שיחתוך בבשר החי אלא הפ"י שהעור מתקמט ונעשה קמטים במקום השחיטה והחלל מתכסה משא"כ בתורבץ נשאר החלל מגולה ואין מתקמט. ט"ז שם

⁷² משמע בהרמב"ם (הל' שחיטה פ"א הל' ה') ושאר פוסקים, דשיעורא דחותכו וכוץ, ושיעור כדי תפיסת יד, אחד הוא. ומדנחלקו גדולי הקדמונים בשיעור תפיסת יד, יש אומרים משהו, ויש אומרים כדי אצבע, ויש אומרים ג' או ד' אצבעות, וקשה, אמאי לא בדקו לראות היכן מתחיל להתכווץ, אלא דגם הם לא היו בקיאים היאך מקרי מתכווץ, ולא סמכו עצמם אבדיקה זו, וכל שכן אנהנו דאין בקיאים כלל לסמוך אהא. רק נפקא מינה לחומרא, היכא דרואין דלא נתכווץ הוה ליה תורבץ. תבו"ש ט

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

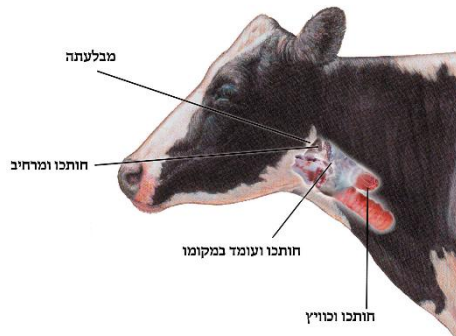
להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ובחיה וברקה ובעוף אפילו יונה לפי שיעור זה לפי גדלו וקטנו. ולמטה ממקום זה הוא מקום שחיטה, כן יש לפסוק במדינות אלו הנוהגים על פי מהר"י ווייל ז"ל.

ודכן יש לנהוג בכל מקום בדליכא הפסד מרובה, אבל בשאר מקומות ואיכא הפסד מרובה אין לאסור כי אם ששחט בתוך רוחב גודל א' מן החיבור בין בגסה בין בחיה ודקה, ונראה לי דבדקה אפילו יש אצבע מצומצם, ובעוף לפי גדלו וקטנו.

ואם אינו יודע בעוף, ישער נגד מקום השחיטה בקנה.

ולפי שאין אנו בקיאים לעמוד על סוף מדתן, ראוי לכתחילה לשחוט באמצע הצוואר לארכו, בין בבהמה ובין בחיה ועוף.

ויש נוהגין לכפוף אוזן הבהמה או החיה לנגד הצוואר, ובמקום סיומו שם שוחטין, ובמקום שנהגו כן אין לבטל מנהגן⁷³.

⁷³ בלבוש (סעיף ב') משמע דהאי שיעורא חמיר טפי, ומגיע על כל פנים יותר משיעורי חז"ל בקנה ובושט. ואם כן, יש להם על מה שיסמכו, ולכן אין לבטל מנהגן דהא הוה ליה לחומרא. תבו"ש ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

